

РЕШЕНИЕ

№ 1011

гр. Варна, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110200369 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от ИВ. Г. П. от гр. Варна срещу Наказателно постановление № 436а-298/22.11.2021г. на началника на Второ РУ при ОД на МВР-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.264, ал.2, вр. чл.5 от ЗМВР.

Жалбоподателят изразява цялостно несъгласие с действията на полицейските служители, извършили проверката. Изтъква, че актът не е съставен в присъствието на свидетелите -очевидци на ситуацията. Сочи наличието на свидетели, които не са били разпитани за обстоятелствата около извършването на вмененото му нарушение. Твърди, че спрямо него са били упражнени бутане и блъскане, за да му бъдат поставени белезници. Сочи, че не са били обсъдени доказателствата, които е посочил в депозираното възражение по акта. Привежда доводи за приложимостта на чл.28 от ЗАНН. Моли съда да постанови решение, с което да уважи депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, като поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Постъпили са писмени бележки, които обаче са депозирани от юрисконсулт, упълномощен от началник сектор „Охранителна полиция“ при Второ РУ, а не

от наказващия орган. Поради това писмените бележки не следва да бъдат обсъждани, тъй като са депозирани от лице без надлежна представителна власт.

Жалбата е подадена от надлежна страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е **процесуално допустима**. Разгледана по същество, същата е **основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от **фактическа страна** следното: На 28.10.2021г. следобед жалбоподателят посетил фитнес-зала „Макс фитнес“, намираща се на адрес: гр.Варна, ул. „Петър Райчев“ №14. Към тази дата, по силата на издадена заповед на министъра на здравеопазването, за посещения на подобни обекти се изисквало притежаването на т.нар. „зелен сертификат“ или антигенен тест, но П. не разполагал с такива документи, а имал само количествен тест за антитела.

По същото време във фитнес-залата пристигнали свидетелите П. Г. П. и СВ. ЕВГ. Д.- служители на Второ РУ при ОД на МВР-Варна, които извършили проверка за наличие на валидни документи, изисквани от заповедта на министъра на здравеопазването. Около 15,20 ч. двамата се насочили към жалбоподателя и поискали да им бъде представен „зелен сертификат“ или антигенен тест, като установили, че той не притежава валиден документ. П. бил поканен да представи документ за самоличност, но той заявил, че не носи такъв. Полицейските служители помолили жалбоподателя да съобщи трите си имена и ЕГН, за да проверят самоличността му, но той отказал, тъй като не желаел да му бъде съставен АУАН. Свидетелите многократно предлагали на лицето да предостави необходимите данни, за да бъде установена неговата самоличност, но П. категорично отказвал. Същият бил уведомен, че следва да бъде отведен в сградата на Второ РУ при ОД на МВР-Варна за установяване на самоличността му, но той отказал да последва доброволно полицейските служители. При опит да бъде отведен до патрулния автомобил П. започнал да се дърпа, свил ръце, за да затрудни поставянето на белезници, като същевременно бутал и блъскал с тялото си свидетелите П. и Д.. Въпреки това двамата успели да му поставят помощни средства-белезници и го отвели във Второ РУ, където самоличността му била установена и му бил съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че при извършване на полицейска проверка от униформен служител на МВР, противозаконно пречи- нарушава физическата неприкосновеност при изпълнение на служебните му задължения, изразяващо се в бутане и блъскане. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил предявен и подписан с общи възражения. Писмени такива били депозирани и в срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН, но след извършена проверка на обстоятелствата около съставянето на акта били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на

съставения акт на 22.11.2021г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя било наложено административно наказание глоба в размер на 500 лв. за извършено нарушение по чл.264, ал.2, вр. чл.5 от ЗМВР.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства: основно от разпита на свидетелите П. Г. П. и СВ. ЕВГ. Д., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на посочените свидетели следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Същите не извличат ползи от твърденията си и не се намират в никакви особени отношения с жалбоподателя, като няма данни изобщо да са го познавали, при което за съда не съществуват основания за съмнение в достоверността на техните показания. Двамата са възприели лично и от близко разстояние действията на П. и са категорични в твърденията си относно неговите действия.

По делото е разпитан и актосъставителя П. ИВ. ИВ., който обаче не е очевидец на извършването на нарушението, а пресъздава информацията от изготвената от св.П. докладна записка.

По искане на жалбоподателя като свидетели са разпитани и лицата Д. Г. Г. и ИВ. Ж. Ж.. Показанията на двете свидетелки като цяло кореспондират на изложената фактическа обстановка. Потвърждават, че П. не е съдействал на полицейските служители при задържането си, но не съобщават той да ги е бутал или блъскал. Св.Г. обаче е съпруга на жалбоподателя, при което е налице съмнение в достоверността на нейните показания и същите не могат безкритично да бъдат счетени за обективни. Поради това показанията ѝ не са достатъчни да разколебаят фактическите изводи на съда. От своя страна св.Ж. потвърждава многократните откази на П. да представи документ за самоличност, като съобщава и че той се е дръпнал и навел при опитите да му бъдат поставени белезници. Заявява също, че не е имала достатъчна видимост и следователно не е възприела изцяло действията на жалбоподателя. При това положение показанията и на тази свидетелка не разколебават административно-наказателното обвинение. Предвид липсата на основания за съмнение в обективността на свидетелите П. и Д. и с оглед обстоятелството, че първият е изложил аналогични твърдения в изготвената от него докладна записка (а последователността и безпротиворечивостта на изявленията на свидетеля е индиция за тяхната достоверност), съдът намира, че следва да бъдат кредитирани именно показанията на двамата полицейски служители, които позволяват изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно

постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна **служебна проверка**, с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК, съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от служебно изисканото копие на Заповед № 8121з-1371/11.11.2015 г. на министъра на вътрешните работи). Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си. В НП не е конкретизиран полицейският служител, спрямо когото се приема, че е извършено нарушението, но тази непрецизност е несъществена и не е накърнила процесуалните права на санкционираното лице, което очевидно е било наясно при какви обстоятелства се твърди, че е извършено нарушението. В обстоятелствената част на НП подробно е посочено, че е извършено посегателство срещу служител на МВР при изпълнение служебните му задължения, като са описани и действията, посредством които е осъществено посегателството. С това административно-наказателното обвинение е станало ясно в напълно достатъчна степен.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Според разпоредбата на чл.5 от ЗМВР служителите на МВР при изпълнение на служебните си задължения да физически неприкосновени и се ползват с особената закрила на закона. От своя страна нормата на чл.264, ал.2 от ЗМВР предвижда специална санкция за лице, което противозаконно наруши физическата неприкосновеност на служител на МВР при изпълнение на служебните му задължения. По изложените по-горе съображения съдът приема за установено, че на посочените в НП дата и място жалбоподателят е бутал и блъскал с тяло свидетелите П. и Д.. Двата са полицейски

служители, което обстоятелство е било явно и е било правилно възприето от санкционираното лице. Безспорно е също така, че свидетелите в този момент са изпълнявали служебните си задължения и са извършвали проверка. При това положение съдът приема, че действията си П. действително е нарушил физическата неприкосновеност на проверяващите, като наличието на процесното нарушение правилно е констатирано в обжалваното наказателно постановление.

Не са налице основания случаят да бъде счетен за маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като същият не се отличава с по-малка тежест от обичайните нарушения от този вид. Липсват и никакви особени извинителни обстоятелства около извършването му, във връзка с които тежестта на нарушението да бъде оценена като по-малка от типичната. Напротив, нарушението е елемент от цялостното поведение на жалбоподателя, насочено към осуетяване извършването на проверката и предотвратяване съставянето на АУАН за друго административно нарушение, което изключва възможността за приложението на цитираната норма.

Независимо от изложеното съдът намира, че наказателното постановление следва да бъде отменено, тъй като наказващият орган не е определил законосъобразно наказанието. В първоначалната си редакция нормата на чл.264, ал.2 от ЗМВР е предвиждала за нарушения от вида на процесното налагане на глоба от 500 лева до 1000 лева. Впоследствие обаче нормата е била изменена (ДВ, бр. 60 от 2020 г.), като след изменението се предвижда наказание глоба във фиксиран размер от 2000 лева. Макар и налагането на глоба в по-малък размер да е по-благоприятно за санкционираното лице, не може да се игнорира обстоятелството, че на жалбоподателя е наложена санкция, която вече не е съществувала към момента на извършване на нарушението. При това положение съдът следва да отмени НП. Според разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН районният съд има правомощие да измени наказателното постановление и да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Районният съд обаче не разполага с правомощието да влоши положението на санкционираното лице като приложи по-тежка санкция, а следва единствено да отмени НП. (Решение № 1387 от 2.11.2021 г. на АдмС -

Варна по к. а. н. д. № 1725/2021 г.).

Предвид всичко изложено съдът приема, че въпреки безспорно установеното нарушение, жалбата се явява основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

Независимо от изхода на делото на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски поради липса на съответно искане, а и на данни такива да са били направени.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Наказателно постановление № 436а-298/22.11.2021г. на началника на Второ РУ при ОД на МВР-Варна, с което на ИВ. Г. П. от гр.Пловдив, ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.264, ал.2, вр. чл.5 от ЗМВР, е наложено административно наказание глоба в размер на 500 лева, като **незаконосъобразно**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____